

LBRIS

We know
books

**SANTA
MONTEFIORE**

*Farul cu
secrete*

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

Prolog

E toamnă, dar vremea e mai degrabă una de vară. Soarele strălucește cald, cerul e de un albastru translucid, fără cusur. Fluierari mici și rândunici de mare țopăie pe nisip, iar albinele caută nectar în clopoței violeți ai arbuștilor de *Erica cinerea*, căci mai e până să cadă bruma, iar razele încă mângâie și încălzesc florile și insectele. Iepurii de câmp își caută adăpost în iarba înaltă, iar fluturii, ieșiți din crisalidă pe o asemenea vreme nepotrivită cu anotimpul, zboară printre arbuști în căutarea hranei. Doar umbrele sunt mai lungi acum, iar nopțile se lasă mai devreme, umede, reci și negre.

Stau pe faleză și privesc oceanul care se întinde până la capătul pământului, unde apa se contopește cu cerul, iar eternitatea e învăluită într-o misterioasă negură azurie. Briza e delicată precum o șoaptă, având ceva atemporal în felul în care adie, de parcă ar fi răsuflarea însăși a Domnului chemându-mă acasă. Văd întinsul țărm din Connemara la stânga și la dreapta mea. Plajele pustii, câmpurile line, catifelate, presărate cu oițe, bolovanii colțuroși acolo unde uscatul intră în mare. Privesc în față și văd insula Carnbrey, mica movilă de pământ și de piatră aflată cam la un kilometru depărtare, ca o navă de pirați abandonată cu mult timp în urmă. Vechiul far e carbonizat în urma incendiului care l-a mistuit, lăsând în urmă o coajă albă, abandonată acolo unde el se înălța cândva mândru și invulnerabil, călăuzindu-i pe marinari pe ruta sigură înapoi spre uscat. Doar pescărușii se mai aventurează într-acolo acum,

ciugulind resturile nefericiților crabi și creveți prinși în bălțile dintre stânci și zăbovind cocoțați pe scheletul fragil de tablă calcinată care trosnește și mugește înfricoșător în bătaia vântului. Mie mi se pare romantic farul ăsta în paragină și sunt fascinată de el, amintindu-mi cu melancolie prima dată când am vâslit până acolo ca să explorez locul, la scurt timp după ce m-am căsătorit. Și pe atunci era o ruină, însă, exact așa cum sperasem, farul avea o surprinzătoare alură primitoare, ca o căsuță de jucărie pentru copii, ce încă răsună de râsetele jocurilor lor mult timp după ce copiii au crescut și au plecat pe drumul lor. În ziua aceea am rămas captivă în fantezie, uitând de toate, cu vântul șuierând împrejurul meu și cu marea devenind agitată și primejdioasă. După ce s-a întunecat cerul și am hotărât să vâslesc înapoi la țarm, m-am trezit blocată precum un marinar naufragiat. Însă marinarii eșuați n-au soți eroici care să-i salveze venind să-i ia în bărci rapide strălucitoare, așa cum am avut eu. Îmi amintesc de chipul furios al lui Conor și de teama din privirea lui. Chiar și acum mai pot simți fiorul de emoție pe care mi l-a dat îngrijorarea lui. „Ți-am spus să nu vâslești niciodată până aici de una singură!” a urlat el, dar glasul îi era plin de emoție, iar asta m-a înduioșat. Mi-am lipit buzele de ale lui și am gustat din dulceața iubirii pe care mi-o oferea. Farul nu și-a pierdut niciodată farmecul și, în detrimentul meu, eu nu mi-am pierdut niciodată fascinația față de acel loc singuratic și romantic. El a rezonat cu firea mea, care tot singuratică și romantică era.

Acum farul îmi trimite semnale de dincolo de talazuri, cu o lumină pe care numai eu o pot vedea. Sunt aproape sigură că pot distinge silueta unui copil îmbrăcat în alb, care aleargă pe pajiște cu brațele larg deschise; însă eu am avut dintotdeauna o imaginație bogată. Se prea poate să fie doar un pescăruș imens, care planează aproape de pământ.

Mă întorc brusc, atenția fiindu-mi atrasă de oamenii care sosesc acum la capela cenușie de piatră din spatele meu. E la mică distanță de mers pe jos din parcare până pe panta dealului. Îi privesc, curioasă, pe cei din cortegiul funerar cernit, care urcă pe cărare de parcă ar fi un șir solemn de găinușe-de-baltă. Casa noastră e așezată la marginea satului Ballymaldoon, care are o biserică mult

mai mare. Dar capela asta micuță, roasă de intemperii, are ceva special, înconjurată cum este de pietre funerare vechi și învăluită în mit, ceea ce m-a captivat dintotdeauna. Legenda spune că a fost construită în secolul al XIV-lea de un tânăr marinar pentru soția lui, care murise, astfel încât ea să-l poată veghea în timp ce el era pe mare, însă pietrele de mormânt au fost toate erodate de stihii și a devenit imposibil să poți citi ce a fost cândva dăltuit pe ele. Mie îmi place să cred că piatra de la capăt de tot, cea mai apropiată de mare, e cea a mormântului în care sunt îngropate osemintele soției marinărului. Bineînțeles că ea nu e acolo, n-a fost niciodată, doar oasele ei, înveșmântate în hainele care nu mai serveau la nimic. Dar povestea e frumoasă, iar eu m-am întrebat mereu ce s-a întâmplat cu nefericitul marinar. Trebuie să-și fi iubit foarte mult soția, dacă a construit o întregă biserică în memoria ei. Oare Conor o să construiască o biserică pentru mine?

Capela se umple de oameni, dar eu rămân la distanță. O văd pe mama, înfrigurată și vlăguită ca o găină neagră, jigărită, ascunsă sub o pălărie neagră cu boruri mari, împodobită cu pene de struț – mult prea ostentativă pentru această mică înmormântare, dar ea a încercat mereu să arate mai distinsă decât e – și pe tata, care pășește alături de ea, înalt și demn, îmbrăcat într-un costum negru, potrivit cu ocazia. Are doar șaiszeci și cinci de ani, însă dezamăgirile i-au albit părul și l-au făcut să se gârbovească un pic, astfel încât arată mai bătrân. Au venit amândoi tocmai de la Galway. Ultima oară când au făcut drumul ăsta a fost în anul în care m-am măritat cu Conor, dar la momentul acela erau încântați că scăpau de mine. Nici una dintre cele șase surori ale mele n-a venit. Dar nici nu mă surprinde. Eu am fost mereu oaia neagră a familiei, iar acum e prea târziu ca să mai repar ceva.

Părinții mei dispar în capelă ca să-și ocupe locurile în rândul congregației de localnici. Mă întreb dacă se simt rușinați sub privirile scrutătoare ale oamenilor locului, pentru că eu sunt iubită aici. Până și bărbatul de care am fost sigură că nu va veni șade, tăcut, în strana lui, ascunzându-și secretul sub masca împietrită a chipului. Mă apropii timid. Muzica mă atrage către ușă, de parcă ar avea brațe pe care le întinde spre mine ca să mă cuprindă. E o veche baladă

irlandeză pe care o cunosc bine, pentru că e preferata lui Conor: „Când ochii irlandezi zâmbesc“. Iar eu zâmbesc trist la amintirea acelor drumuri cu elicopterul de la Dublin la Connemara, când cântam amândoi tare, acoperind vâjăitul elicelor, iar cei doi copii mici ai noștri aveau căștile pe urechi, încercând să ni se alăture, incapabili însă să pronunțe corect cuvintele.

Exact pe când caut să mă refugiez în trecut, sunt adusă brusc în prezent, unde silueta înaltă, cu păr zburliț, a soțului meu își croiește drum pe cărare în sus. Finbar, de trei ani, și Ida, de cinci, îl țin strâns de o mână și de cealaltă. Piciorușele lor se împiedică din când în când, în efortul de a ține pasul cu pașii lui lungi. Ochii lui întunecați privesc fix capela, chipul lui alungit, frumos, e crispat într-o grimasă, ca și cum s-ar lupta deja cu acuzațiile mormăite îndărătul palmelor și al stranelor. Copiii par nedumeriți. Ei nu înțeleg. Cum ar putea?

Apoi Finbar vede în fața lui, pe cărare, un pescăruș cu spina-re neagră. Dintr-odată, dă drumul mâinii tatălui și o ia la fugă. Băiețelul flutură din brațe și strigă la pescăruș ca să-l sperie, dar pasărea țopăie, liniștită, pe iarbă, atentă să rămână la o distanță sigură. Ida îi spune ceva tatălui ei, dar Conor nu aude. Continuă să privească fix capela din fața lui. Pentru o clipă, am impresia că mă vede. Se uită direct la mine. Mie îmi tresaltă un pic inima. Vreau, cu fiecare fibră a trupului meu, să alerg la el. Vreau să mă cuprindă în brațe, așa cum o făcea cândva. Tânjesc după atingerea lui așa cum viața tânjește după dragoste. Însă expresia nu i se schimbă, iar eu mă retrag înapoi în umbră. El vede doar cărămizi, piatră și propria-i dezolare.

Dorința de a-mi strânge copiii la piept mă aruncă în iad și îmi dau seama atunci ce este iadul. Nu e un tărâm al focului și al torturii așezat în centrul planetei, ci un tărâm al focului și al torturii așezat în centrul sufletului omenesc. Dorința îmi e constantă și de neîndurat. Nu le pot săruta frunțile scumpe, nici nu-mi pot lipi buzele de pielea lor, șoptindu-le la ureche cât de mult îi iubesc. Sunt sigură că inimioarele s-ar bucura să știe că sunt în preajmă. Și totuși, nu pot. Sunt întemnițată aici și nu pot decât să-i privesc, neajutorată, cum trec pe lângă mine și intră în capelă, urmați de

sicriu și de cei șase bărbați gravi care îl poartă pe umeri. Sicriul, care cuprinde între scândurile lui de stejar cea mai mare minciună.

Eu rămân afară încă puțin. Din capelă se aud oamenii cântând. Mirosul de crini e purtat de briză. Aud vocea ascuțită a excentricei mame a lui Conor, Daphne, care cântă mai tare decât toți ceilalți, dar n-am sentimentul sarcastic de amuzament pe care l-aș simți de obicei, ci doar o furie tot mai mare, clocotindu-mi în stomac, pentru că ea, și nu eu, e acolo ca să culeagă cioburile și ca să oblojească inima frântă a fiului ei. Mă gândesc la Finbar, la Ida și la sicriul din fața lor, întrebându-mă ce simt ei acum, când se confruntă cu moartea pentru prima oară în viețile abia înmugurite.

Trebuie să găsec o cale ca să le spun. Trebuie să pot face *ceva* ca să le spun adevărul.

Îmi adun curajul precum un războinic își adună armele. N-am crezut niciodată că avea să fie atât de greu. Am crezut că, în punctul ăsta, totul avea să fie mult mai ușor. Dar mi-am făcut-o cu mâna mea, așa că trebuie să suport durerea cu bravură. La urma urmei, eu am ales să fiu aici.

Dar acum mi-e teamă. Pășesc, tăcută, în capelă. Cântecele a înțecat. Părintele Michael urcă în amvon și vorbește monoton și trist, iar eu cred că e cu adevărat trist, nu doar că se preface a fi astfel. Congregația e tăcută și atentă. Atenția mi-e distrasă pentru o clipă de crinii cu tije lungi, expuși de-o parte și de alta a altarului, ca niște frumoase trâmbițe albe înălțate spre cer. Vibrează de o energie mai înaltă, care mă atrage către ei, iar eu trebuie să-mi adun toată voința ca să rezist atracției. Sunt ca un vâlătuc de fum atras spre o fereastră deschisă. Mă concentrez asupra intenției mele și pășesc fără zgomot pe podeaua de piatră, înspre sicriu. E scăldat într-o baie de lumină solară ce pătrunde prin ferestrele prăfuite, asemenea unor reflectoare de pe o scenă. N-am fost niciodată actrița faimoasă care mi-am dorit să fiu. Însă momentul meu de glorie a sosit, în sfârșit. Privirile tuturor sunt îndreptate spre mine. Sunt acolo unde mi-am dorit toată viața să fiu. Ar trebui să mă încânt dragostea lor, dar nu simt decât frustrare și disperare – și regret, recunosc, simt un cumplit regret. Pentru că e prea târziu.

Mă întorc cu fața către adunare. Apoi urlu cât pot de tare. Vocea îmi reverberează în capelă, lovindu-se de zidurile străvechi și de tavan, dar numai păsările de afară îmi aud strigătul și se avântă, speriate, în înaltul cerului. Conor privește fix sicriul, chipul îi e schimonosit de durere. Finbar și Ida sunt așezați între tatăl lor și mama lui Conor, nemișcați precum niște figuri de ceară, iar eu mă întorc spre sicriul în care se află moartea mea. Moartea mea, mă înțelegeți, nu viața mea – căci eu sunt viața mea și sunt eternă.

Totuși, nici unul dintre oamenii aceștia nu știe adevărul, și anume că eu mă aflu în fața lor ca o actriță care face o ultimă reverență, iar apoi iese din scenă. Clișeul e adevărat. Costumul și masca mea se află în sicriul acela, cu toții cred, în mod greșit, că sunt eu, iar soțul și copiii mei mă jelesc de parcă aș fi plecat dintre ei. Cum ar putea să-și închipuie că i-aș părăsi vreodată? N-aș face-o nici pentru toate bogățiile cerurilor. Dragostea mea mă ține aici, pentru că e mai puternică decât cel mai solid lanț, iar eu îmi dau seama acum că dragostea e totul – e ceea ce suntem, doar că nu știm asta.

Mă apropiu de copiii mei și întind mâna, dar sunt alcătuită dintr-o vibrație nespus de diafană, precum lumina, iar ei nu simt nimic, nici măcar căldura iubirii mele. Îmi lipesc fața de a lor, dar ei nici măcar nu simt că sunt aproape, pentru că n-am o răsuflare cu care să le ating pielea. Ei simt doar pierderea suferită, iar eu nu-i pot alina și nici nu le pot șterge lacrimile. Cât despre lacrimile *mele*, eu plâng în sinea mea, căci sunt un spirit, o nălucă, un duh, cum vreți să-mi spuneți; n-am un trup fizic, așa că îmi trăiesc durerea în suflet. Mă arunc, furioasă, prin biserică, sperând să stârnesc o reacție. Mă năpustesc ca un câine turbat, dar sunt precum un murmur și nimeni nu mă poate auzi urlând, în afară de păsări.

Cel mai ciudat lucru atunci când mori e faptul că moartea nu-i deloc ciudată. În clipa asta trăiam, în clipa următoare am ieșit din trup. Ieșirea din mine însămi s-a simțit precum cel mai natural lucru din lume, de parcă aș mai fi făcut asta de sute de ori înainte, dar uitasem cum se făcea. Am fost doar surprinsă că s-a întâmplat atât de timpuriu, când mai aveam încă atâtea lucruri de făcut. N-a durut și nici nu m-a speriat. Nu atunci, în orice caz. Durerea avea să vină mai târziu. E adevărat ceea ce se spune despre lumina pe

care o vezi și despre cei dragi care vin ca să te petreacă. Ceea ce nu îți se spune este că poți alege, iar eu am ales să rămân.

Părintele Michael își drege glasul și-și șterge ochii umezi în fața chipurilor triste ale celor din congregație.

– Caitlin e cu Dumnezeu acum și e împăcată, spune el, iar eu încerc, fără succes, să-i smulg Biblia din mâini și să dau cu ea de podea. Ea își lasă în urmă soțul, pe Conor, și pe cei doi copilași ai lor, Finbar și Ida, pe care i-a iubit cu o inimă mare și generoasă.

Preotul se uită acum țintă la copiii mei, vorbind cu mare autoritate:

– Deși a plecat la Iisus, Caitlin le lasă un pic din ființa ei. E vorba de iubirea pe care ei o s-o poarte în inimi toată viața.

„Dar sunt mai mult decât atât!“ vreau eu să urlu. „Nu sunt o amintire. Sunt mai reală decât ești tu! Iubirea mea e mai puternică decât a fost vreodată și e tot ce mi-a rămas.“

Slujba se încheie, apoi ies cu toții ca să mă înhumeze în curtea bisericii. Mi-ar plăcea să fiu îngropată lângă soția marinarului, dar sunt depusă spre odihnă lângă zidul de piatră aflat un pic mai jos pe deal. E ridicol să privesc cum sicriul e coborât în pământ în timp ce eu stau, de fapt, pe iarbă, nu departe, și totul ar fi de-a dreptul amuzant dacă n-ar fi atât de disperat de trist. Conor aruncă un crin alb în groapă, iar copiii mei aruncă desene făcute de ei. Pe urmă se dau înapoi, în umbra tatălui lor, și se agață de picioarele lui, cu chipuri palide, scăldate în lacrimi. Am obosit să încerc să le atrag atenția. Un pescăruș țopăie spre mine, dar eu îl alung, doar pentru că mă amuză reacția lui.

Timpul nu există acolo unde mă aflu eu. De fapt, acum îmi dau seama că timpul nu există nici acolo unde vă aflați voi. Există doar clipa prezentă. Desigur, pe pământ există timpul psihologic, ca să-ți poți planifica ziua de mâine și să-ți amintești ziua de ieri, dar asta există doar ca idee; realitatea înseamnă întotdeauna „acum“. Așa că zilele, săptămânile, anii nu înseamnă nimic pentru mine. Există doar un prezent etern, din care privesc dezintegrarea a tot ceea ce iubesc.

E ca și cum, odată cu moartea mea, viața s-a dus și ea din castelul Ballymaldoon. E ca și cum eu și castelul am fi murit împreună. Privesc cum niște oameni veniți în camioane mari înaintază pe

alee, pe sub stejarii care își grămădesc ramurile deasupra drumului, creând un tunel în nuanțe de portocaliu și de roșu, frunzele lor diafane desprinzându-se de pe ramuri și fluturând în vânt ca niște molii. De-o parte și de cealaltă, un gard jos de piatră cenușie împresura cândva oi, dar aici n-au mai existat oi de când Conor a cumpărat castelul și terenul dimprejur, cu aproape douăzeci de ani în urmă, așa că acum câmpurile sunt sălbatice. Mie îmi plac oricum. Privesc iarba înaltă legănându-se în bătaia vântului, iar de la depărtare întinderea ei seamănă cu niște valuri ale unui bizar ocean de smarald. Camionetele trag în fața castelului în locul în care, cu patru sute de ani în urmă, au stat oștirile lui Cromwell ca să-l cucerească pentru un ofițer, drept răsplată a loialității lui. Acum oștirea de bărbați voinici se află aici ca să ia tablourile valoroase și mobilierul și să le depoziteze. Conor acoperă ferestrele cu placaje și bate ușile în cuie, căci se mută într-o casă mai mică, de lângă râu. El a fost mereu un solitar; așa sunt de obicei oamenii creativi, dar eu îl privesc acum retrăgându-se și mai mult în sine. Nu poate să trăiască aici fără mine, pentru că eu am dat viață acestui loc, iar eu acum sunt moartă.

Am iubit castelul din prima clipă în care l-am văzut, adăpostit aici, la poalele muntelui, ca un cuarț fumuriu. Mi-am imaginat zidurile lui cenușii, impunătoare, escaladate cândva de prinți veniți să salveze prințesele închise în micul turn ce se ridică deasupra frontoanelor crenelate. Mi-am imaginat cum lebedele alunecau odinioară pe oglinda lacului, iar îndrăgostiții se întindeau pe mal la asfințit ca să le privească dansurile de împerechere. Mi i-am imaginat pe cei trei iezi din poveste cocoțați pe vechiul pod de piatră, neștiind ce primejdii i-ar putea paște la tot pasul. Mi-am imaginat fantomele cavalerilor și pe cele ale domnițelor bântuind coridoarele acelea lungi, acoperite cu mochete stacojii, fără să-mi închipui vreodată că aveam să fiu și eu una dintre ele, încarcerată de dorul din inima mea. N-am visat niciodată că aveam să mor tânără.

Privesc neajutorată cum majoritatea mobilelor alese de mine cu atâta grijă sunt luate, cărate și urcate în camioane, sub supravegherea administratorului nostru, Johnny Byrne, și a fiului său, Joe. E ca și cum m-ar dezmembra pe mine, bucată cu bucată, și mi-ar

pune bucățile în sicrie, iarăși și iarăși, dar de data asta sunt sigură că-o simt. Masa de bibliotecă din stejar George al VI-lea, oglinda barocă prinsă într-o ramă aurită, setul de douăzeci de scaune de sufragerie George al IV-lea, pe care l-am adjudecat la o licitație de la Christie's. Busturile de marmură, veiozele chinezești, masa mea de scris din lemn de arțar. Scrinurile din lemn de abanos, fotoliile și sofalele victoriene, jardinierele germane, canapeaua extensibilă Regency, covoarele indiene, le iau pe toate, lăsând doar lucrurile lipsite de valoare. Pe urmă dau jos tablourile și fotografiile, lăsând urme șterse pe pereții goi, iar eu mă chircesc toată văzând cât de grobian se poartă oamenii ăștia vânjoși, de parcă ar jefui o doamnă de hainele ei.

Mă tem că o să scoată din casă cea mai prețioasă podoabă a ei: portretul meu, pe care Conor i l-a comandat, la scurt timp după ce ne-am căsătorit, faimosului pictor irlandez Darragh Kelly. Portretul ocupă cu mândrie locul de deasupra șemineului uriaș din salon. Eu îmi port rochia de seară preferată, verde smarald, asortată cu ochii mei, iar părul roșcat mi se revarsă în valuri peste umeri. Am fost frumoasă, ce-i drept. Dar frumusețea nu face doi bani atunci când putrezește într-un sicriu, la cinci metri sub pământ. Contemplu portretul, privind în ochii ce au fost cândva ai mei, dar care acum sunt duși pe vecie. Vreau să plâng pentru femeia care am fost, dar nu pot. Și n-are nici un rost să fac o criză de furie așa cum am făcut în biserică, pentru că n-o să mă audă nimeni în afară de celelalte fantome care, o știu prea bine, sunt pitite, ca și mine, în această dimensiune obscură. Sunt sigură de asta, deși nu le-am văzut încă. Aș fi bucuroasă, cred, să fie așa, pentru că acum sunt singură și stingheră.

Dar ei nu coboară portretul de pe perete. E singurul tablou lăsat în castel. Nu pot decât să simt un val de mândrie pe când ușile sunt bătute în cuie, în sfârșit, iar eu sunt lăsată în pace să contemplu frumusețea pământeană care am fost cândva. Tabloul ăsta îmi dă o stare de liniște, ca și cum el ar fi un costum în care mă pot strecura ca să mă simt încă o dată eu însămi.

Conor și copiii se instalează la Reedmace House, care e construită mai jos, pe malul râului, lângă podul de piatră unde locuiesc caprele și spiridușii din imaginația mea, iar mama lui Conor,

Daphne, se mută și ea acolo, ca să aibă grijă de ei. Ar trebui să fiu încântată de bunica bună și blândă pe care o au copiii mei, dar nu pot să fiu decât invidioasă și iritată. Ea îi îmbrățișează și îi sărută în locul meu. Ea le face baie și îi spală pe dinți așa cum o făceam eu. Ea le citește povești de noapte bună. Eu obișnuiam să imit vocile personajelor, aducând poveștile la viață. Dar ea le citește monoton, fără flerul meu, iar eu văd cum copiii se plictisesc și atunci știu că își doresc să fi fost eu acolo. Știu că își doresc să fi fost eu în locul ei pentru că plâng încetișor în paturile lor și se uită la fotografia mea, pe care Conor a agățat-o pe peretele din dormitorul lor. Ei nu știu că eu sunt lângă ei tot timpul. Ei nu știu că o să fiu mereu cu ei – de-a lungul întregii lor vieți.

Iar timpul trece. Nu știu cât timp. Anotimpurile vin și trec. Copiii se înalță. Conor își petrece timpul la Dublin, dar nu mai sunt filme de produs, pentru că el nu mai are nici voința și nici dorința. Castelul gol e tot mai rece, așa cum sunt stâncile de pe dealuri, și e bătut de vânturi și de ploie. Eu rămân constantă precum plantele și copacii, neavând, în afară de păsări, cu cine să vorbesc. Iar apoi, într-o noapte, în toiu iernii, Finbar mă vede.

El doarme, visând intermitent. Eu șed la marginea patului lui, așa cum o fac în fiecare noapte, privind cum răsufierea îi ridică și-i coboară încetișor pieptul, într-o mișcare ritmică. Dar în noaptea asta e agitat. Știu că mă visează.

– Liniștește-te, iubituie, îi spun eu așa cum i-am spus de atâtea ori, pe mutește, din lumea mea. Sunt aici. Sunt mereu aici. Chiar lângă tine.

Băiețelul se ridică în capul oaselor și mă privește uluit. Se uită țintă la mine. Nu prin mine, ci la mine. Sunt sigură de asta pentru că privirea lui îmi studiază părul, nasul, buzele, trupul. Mă soarbe cu ochii măriți de uimire, iar eu sunt la fel de uluită ca și el.

– Mamă? murmură Finbar.

– Dragul meu băiat, îi răspund eu.

– Tu ești?

– Eu sunt.

– Dar nu ești moartă.

Îi dăruiesc zâmbetul cuiva care deține un secret minunat.

– Nu, Finbar. Nu sunt moartă. Nu există moarte, crede-mă.

Înima îmi tresaltă la vederea feței lui îmbujorate de fericire.

– N-o să mă părăsești niciodată?

– N-o să te părăsesc niciodată, Finbar. Știi că n-am s-o fac. O să fiu mereu aici. Mereu.

Emoția începe să-l trezească și, încetul cu încetul, el mă pierde.

– Mamă... Mamă... Mai ești aici?

– Mai sunt, îi spun eu, dar el nu mă mai vede.

Își freacă ochii.

– Mamă!

Strigătul lui o trezește pe Daphne, care vine repede la el, îmbrăcată în cămașă de noapte. Finbar se uită încă spre mine, căutându-mă în întuneric.

– Finbar! îl strig. Finbar! Sunt tot aici!

Degeaba. El m-a pierdut.

– E doar un vis, Finbar, îl liniștește Daphne, punându-l încetișor înapoi cu capul pe pernă.

– Nici vorbă de vis, bunico. A fost de-adevăratelea. Mama a stat pe marginea patului meu.

– Acum culcă-te la loc, scumpule.

Vocea îi crește în intensitate, iar ochii lucitori îi clipesc, uluiți.

– A fost aici. Știu că a fost aici.

Daphne oftează și îl mângâie pe frunte.

– Poate că a fost. La urma urmei, e un înger acum, nu-i așa? Îmi închipui că e mereu prin preajmă, veghindu-vă.

Dar eu știu că Daphne nu crede ceea ce spune. Totuși, vorbele ei îl mulțumesc pe Finbar.

– Și eu cred asta, îngaimă el, apoi închide ochii și adoarme.

Daphne îl mai privește o vreme. Îi simt tristețea, e grea precum umezeala. Pe urmă se întoarce și iese din cameră, iar eu rămân din nou singură. Doar că, de data asta, speranța mi-a aprins inima. Dacă el a reușit să mă vadă o dată, s-ar putea să mă vadă iar.

Capitolul 1

Ellen Trawton a sosit la aeroportul Shannon cu o singură valiză, o jachetă din imitație de blană, blugi *skinny* și o pereche de cizme din piele fină, care în curând aveau să se dovedească deosebit de nepotrivite pentru peisajul rural sălbatic și accidentat din Connemara. Ea nu mai fusese niciodată în Irlanda până acum și nu și-o amintea pe sora mamei ei, Peg, la care aranjase să locuiască, sub pretextul căutării liniștii și solitudinii ca să scrie un roman. Ca fată de Londra, Ellen mai degrabă se teme de peisajul rural, considerându-l noroi și insuportabil de liniștit, însă casa mătușii era singurul loc în care știa că mama ei n-avea să vină s-o caute – și singurul loc în care putea să stea fără să fie nevoită să cheltuiască o avere. După ce renunțase la serviciul ei din domeniul marketingului ca să lucreze la un mic atelier de bijuterii din Chelsea, nu-i prea dădea mâna să fie cheltuitoare. Spera ca mătușa Peg să fie bogată și să trăiască într-o casă mare dintr-o zonă civilizată a țării, lângă un oraș înfloritor, cu magazine și cafenele. Nu credea că ar fi putut rezista dacă mătușa ar fi trăit în cine știe ce pustietate, cu oile drept unici parteneri de conversație.

Ellen a ieșit în sala de sosiri și a scrutat chipurile nerăbdătoare din mulțime, căutându-și mătușa. Mama ei era înaltă și încă frumoasă la cincizeci și opt de ani, cu păr lung, de culoarea mahonului, și cu pomeți înalți, astfel că Ellen se aștepta ca așa să arate și mătușa Peg. Ochii i-au căzut imediat pe o doamnă elegantă,

îmbrăcată într-un palton lung, din păr de cămilă, ținând o poșetă sclipitoare, de firmă, în mâinile ei cu manichiură perfectă. A răsuflat ușurată, fiindcă o femeie care ar fi locuit printre noroaie n-ar fi purtat niște pantofi cu toc atât de șic și pantaloni de tweed impeccabili. Trăgându-și valiza după ea, Ellen a pornit spre femeia aceea.

– Mătușă Peg! a exclamat, zâmbind larg.

Femeia s-a întors și a privit-o inexpressiv.

– Poftim?

– Mătușă Peg?

Dar nici n-a apucat bine să vorbească, și Ellen și-a dat seama că făcuse o greșală.

– Mă scuzați, a îngăimat ea. V-am confundat cu altcineva.

Pentru o secundă, s-a simțit pierdută în aeroportul necunoscut, iar aplombul i s-a domolit. Ar fi preferat să fie înapoi acasă, la Eaton Court, în ciuda eforturilor pe care le făcuse ca să evadeze de acolo.

– Ellen! s-a auzit strigând o voce din spate.

Ellen s-a răsucit și a dat cu ochii de o față cu trăsături energice, senine, care-i zâmbea larg, plină de entuziasm.

– Ia uită-te la tine! Întruchiparea farmecului, nu alta!

Ellen a fost surprinsă să-și audă mătușă vorbind cu un atât de puternic accent irlandez, în vreme ce mama ei vorbea precum regina Angliei.

– Din clipa în care ai ieșit pe poartă, am știut că ești tu. Leită maică-ta!

Mătușă Peg arăta ca un ou zâmbăreț, cu păr cenușiu, zburlit, și cu ochi mari, albaștri, ce licăreau șugubăț. Văzând-o, Ellen a fost ușurată și s-a aplecat s-o sărute pe obraz. Peg a strâns-o în brațe cu putere, lipindu-și fața de cea a nepoatei ei. Femeia mirosea a lăcrămioare și a câine plouat.

– Sper că ai avut un zbor plăcut, drăguț, a continuat ea pe nerăsuflăte, dându-i drumul din strânsoare. Și ai ajuns la timp, ceea ce e o binecuvântare zilele astea. Haide, să mergem la mașină. Ballymaldoon e la câteva ore de mers cu mașina, așa că dacă trebuie să te duci la baie, mai bine fă-o acum. Deși bineînțeles că putem să oprim la o benzinărie de pe drum. Ți-e foame? Probabil

că nu ți-au dat mare lucru de mâncare în avion. Eu îmi iau mereu sandviciuri de acasă. Nu suport brânza pe care o pun ei în ale lor. Are gust de cauciuc, nu crezi?

Ellen a lăsat-o pe mătușă ei să-i tragă valiza de-a lungul culoarului. I-a observat numaidecât bocancii robuști, cu șireturi, și pantalonii groși, maro, vârați în șosete de vânatoare. Pe cât se pare, mătușă Peg locuia între noroaie, și-a spus Ellen, descurajată. Judecând după mâinile-i aspre, bătucite, nu încăpea îndoială că își tăia singură lemnele de foc și că tot singură își îngrijea și grădina.

– Nu semeni deloc cu mama, a luat-o pe Ellen gura pe dinainte.

– Păi, în primul rând sunt mult mai bătrână decât ea. În plus, noi două am fost mereu diferite, a răspuns mătușă ei fără pic de indignare.

Cele două femei nu-și mai vorbiseră de treizeci și trei de ani, însă mătușă Peg nu arăta ca o persoană care ar fi purtat pică. Mama lui Ellen, pe de altă parte, era genul de femeie pentru care a purta pică era ceva obișnuit.

Lady Anthony Trawton nu era femeia pe care s-o superi. Ellen era familiarizată cu subțierea buzelor ei, cu strâmbatul din nas și cu mica pufăitură dezaprobatore care urma de fiecare dată. Nu trebuia prea mult ca să-i stârnești dezaprobarea, însă a fi „genul nepotrivit“ de persoană era *cea mai rea* dintre infracțiuni. Ellen fusese o adolescentă rebelă, spre deosebire de surorile ei blonde, care erau modele de virtute, în cel mai bun caz, și anoste, în cel mai rău caz. Ele nu avuseseră nevoie de cizelare, pentru că, dintr-un motiv oarecare, se născuseră exact așa cum își dorise mama lor: ascultătoare, drăgălașe și grațioase, cu bărbia teșită a tatălui lor, cu păr blond și cu ochi ușor bulbucați. Prin comparație, Ellen avea o fire frenetică și creativă, exacerbată de opoziția absurdă a mamei față de independența ei, ca și cum dacă ar fi izbutit de una singură, asta ar fi transformat-o cumva în „genul nepotrivit“ de persoană. Cu părul ei negru ca pana corbului și cu temperamentul ei rebel, Ellen era ciudata din ceea ce altfel ar fi putut să fie o familie perfectă, ca din reclame. Dar Ellen era greu de modelat; mama ei încercase, forțând-o pe toate căile, să urmeze drumul socotit ca potrivit pentru tinerele domnișoare din aristocrație, iar pentru o vreme Ellen

consimțise și se lăsase împinsă pe acel drum, fiindcă îi fusese mai simplu – aproape o ușurare – să se dea bătută și să renunțe la luptă. Însă o femeie se poate împotrivi firii sale doar pentru o perioadă limitată de timp, iar după aceea nefericirea o copleșește și o face să revină la propria-i formă. Ellen nu putea preciza exact momentul în care decisese că se săturase, însă fuga ei în Irlanda era rezultatul unei lupte de o viață pentru libertate.

Mătușa Peg nu luase parte la nici una dintre nunțile surorilor lui Ellen, deși Leonora se căsătorise cu un conte, iar Lavinia, cu un baronet – orice mai puțin de atât i-ar fi stârnit mamei lor indignarea –, iar numele mătușii nu fusese pomenit niciodată. De-a lungul anilor, Ellen prinsese destule frânturi de conversație cât să-și dea seama că între cele două surori exista un anumit soi de înstrăinare. Felicitările de Crăciun și scrisorile care soseau de la Ballymaldoon an de an erau primite cu un pufnet de dispreț și aruncate de îndată pe fundul sertarului din biroul mamei ei. Neputând să-și înfrângă curiozitatea, Ellen le răsfoise o dată sau de două ori, aflând că mama ei avea un trecut secret, dar știa prea bine că nu trebuia să-i pună întrebări despre asta. Felicitările îi stârniseră mereu interesul, iar uneori când o surprindea pe mama ei privind, tristă, în gol, se întreba dacă nu cumva melancolia ei avea vreo legătură cu ele. Poate că, asemenea mirosului nostalgic de frunze arse toamna, scrisorile emanau un parfum care ieșea din sertar, purtând-o înapoi în trecut. Acum, când Ellen avusese nevoie de un loc în care să fugă, scrisorile îi dăduseră toate informațiile necesare găsirii mătușii, grație micilor etichete cu adresa lipite în capul paginii, care includeau și numărul ei de telefon. Emoționată și un pic temătoare, știa că urma să descopere ceea ce mama ei tănuise în toți acești ani. Nu se gândise la consecințele teribile ce puteau să apară dacă ar fi fost descoperită. S-a uitat la mâinile aspre ale lui Peg și s-a gândit la degetele fine și albe ale mamei ei, cu unghii perfect lăcuite. Mama ei făcuse o căsătorie bună, Peg, nu. Viețile lor erau, în mod clar, foarte diferite. Dar de ce?

– M-ai surprins total atunci când ai telefonat, i-a spus Peg. Dar a fost o surpriză plăcută. Chiar a fost. Dintre toți oamenii care ar fi sunat din senin, la așa ceva nu m-aș fi așteptat niciodată.

– Am sperat că n-ai să te superi. Aveam pur și simplu nevoie să plec din Londra. Acolo e mult prea aglomerat și prea zgomotos ca să pot gândi.

– Nu e mediul potrivit pentru o romancieră începătoare, sunt de acord. Abia aștept să-mi povestești totul despre pasiunea ta pentru scris. Ești o fată tare isteată.

Ellen iubise dintotdeauna cuvintele. De fiecare dată când privea pe fereastră, simțea un imbold de a descrie ceea ce vedea. Umplea jurnale cu poezii și povești, dar abia de curând decisese să-și schimbe cursul vieții, dându-și seama că fericirea vine din lucrurile pe care le faci din pasiune și că dacă nu încerca să scrie un roman acum, n-avea să-l mai scrie niciodată. Mama ei îi ridiculiza aspirațiile de a deveni „prozatoare“, însă dorința lui Ellen de a se exprima era mai puternică decât dorința mamei ei de a-i înăbuși creativitatea. Connemara avea să fie locul perfect în care să se dedice pasiunii ei.

– E foarte draguț din partea ta, Ellen. Îmi imaginez că nu i-ai spus mamei tale că ești aici.

– Nu.

– M-am gândit eu. Și-atunci, ea unde crede că ești?

Ellen s-a gândit la biletul pe care îl lăsase pe măsuța din hol, sub oglinda ovală în care mama ei se privea ca să-și verifice părul și machiajul în fiecare dimineață, înainte să iasă la prânzurile cu cucoanele ei și la întâlnirile comitetelor de binefacere din care făcea parte. Probabil că îl găsisese deja. Fără îndoială că citirea lui o făcuse să pufnească monumental. Ellen se întreba ce o fi supărat-o mai mult: faptul că fiica ei dispăruse fără să-i spună sau faptul că îi scrisese că era posibil ca, până la urmă, să nu se mărite cu William Sackville. Poate că mama ei avusese nevoie să se așeze după citirea *acelui* rând din bilet. Deși William nu era nici baronet, ca soțul Laviniei, nici conte, ca soțul Leonorei, familia lui avea relații foarte bune și era proprietara unui mare domeniu de vânătoare din Scoția, populat de potârniche. Mama ei pretindea că cei din familia lui William erau rude foarte îndepărtate, dar dovedite, ale răposatei Regine Mame.

– I-am spus că merg să stau la o prietenă de la țară, a mințit Ellen.

– Vai, ce drăcușor de fată ești! i-a spus Peg. Acum haide să vedem dacă-mi amintesc unde am parcat mașina.

După ce au trecut pe lângă rânduri de vehicule strălucitoare, Peg s-a oprit, veselă, lângă cea mai murdară mașină din clădire. Era un Volvo vechi, de forma unei cutii și cu aspect robust.

– Scuză dezordinea, dar de obicei suntem doar eu și Domnul Bursuc.

– Domnul Bursuc?

– Câinele meu ciobănesc. L-am lăsat acasă. O să ai plăcerea companiei lui ceva mai târziu.

– O, am înțeles, a spus Ellen încercând să pară entuziasmată.

Mama ei avea un mic Papillon pe nume Waffle, care arăta mai degrabă a jucărie decât a animal, deși lătratul lui nevrotic era mult prea real și foarte iritant. Leonora și Lavinia ținuseră morțiș să cumpere cățeluși mici de la Harrods, pe care să-i care peste tot vârați în poșete, nu pentru că le-ar fi plăcut căței, credea Ellen, ci pentru că erau accesorii la modă precum agendele Smythson și inelele de piele pentru chei marca Asprey. Ellen își închipuia că dacă și-ar fi putut cumpăra și bebelușii de la Harrods, probabil că surorile ei ar fi făcut-o.

Peg a urcat în mașină, dând la o parte zierele împrăștiate pe locul din stânga șoferului. Ellen a observat părul de câine lipit de pielea scaunului.

– Unde locuiești? și-a întrebat ea mătușa, privind preșulețul de la picioarele ei, a cărui crustă de noroi îi spulbera orice speranță legată de un oraș civilizată, cu magazine elegante și restaurante.

– Chiar lângă Ballymaldoon, un minunat oraș de la mare. O să vezi că e un loc foarte liniștit ca să-ți scrii cartea.

– E în zona rurală *profundă*?

– O, da, foarte profundă. Am o mulțime de animale. Sper că îți plac animalele, Ellen. Poate că ai băgat de seamă că mă îmbrac ca la țară. Se face foarte frig acolo, pe coasta de vest, și e și foarte umed. Ți-ai adus și altfel de cizme, drăguț?

– Nu, doar pe astea.

– Sunt foarte elegante, Ellen, dar o să ți le strici într-o singură zi. Din fericire, am eu o pereche în plus, pe care ți-o pot da.

Ellen s-a uitat la bocancii zdraveni, de piele, ai lui Peg, și a respins oferta.

– Nu, mulțumesc, nu te deranja. Probabil că n-am să ies prea mult.

Peg s-a încruntat la ea, apoi a răs cu poftă.

– Ei bine, ăsta e cel mai nostim lucru pe care l-am auzit toată săptămâna.

Ellen s-a întrebat dacă mama ei rupsesse relațiile și cu oricare altele dintre cunoștințele ei care să fi locuit la Dublin.

– Și, ce mai face Maddie? a întrebat-o Peg pe când porneau la drum. Avea vocea calmă, dar Ellen a observat că a strâns bine volanul, privind țintă înainte, la drum.

– Maddie?

– Draga de maică-ta?

Ellen n-o auzise niciodată strigată pe acel nume.

– Știi, prietenele îi spun „Maddie“, iar toți ceilalți, „Lady Trawton“...

– Sunt sigură de asta. A fost dintotdeauna destul de infumurată. Presupun că încă vorbește ca o ducesă, nu?

Ellen era prea nerăbdătoare ca să-și ascundă curiozitatea.

– De ce v-ați înstrăinat voi două?

Peg a strâns din buze.

– Ai face bine s-o întrebi pe maică-ta, a răspuns ea, scurt.

Ellen și-a dat seama că trebuia să acționeze mai cu băgare de seamă.

– Scuze, trebuie să fie dureros să vorbești despre asta.

– E de domeniul trecutului, a spus Peg ridicând din umeri. Ce-a fost a fost.

Ellen și-a amintit de scrisorile și de felicitările aruncate la întâmplare în sertarul de jos al biroului mamei. I s-a făcut milă de mătușa ei. Avea un aer de singurătate.

– Cred că te întristează să nu-ți poți vedea familia.

Peg a tresărit.